

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΕΠΙΒΑΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ κ.κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

«... Μὲ μιὰ φωτιά ... σὰν τριαντάφυλλο
καὶ μιὰ θάλασσα ἀνάερη στὰ πόδια τοῦ Θεοῦ».
(Γ. Σεφέρης, Τρία κρυφὰ ποιήματα)
...«κι ἀπάνω στὴν ἀλήθεια μου πεθαίνω»...

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Σεβασμιώτατοι καὶ Πανιερώτατοι, ἅγιοι ἐν Χριστῷ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, Ἐντιμότετοι Ἄρχοντες τῆς Πολιτείας, Ἀξιότιμε καὶ πολυσέβαστε κ. Δήμαρχε τοῦ Περιστερίου, Ἀδελφοί μου Πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι, Εὐλογημένε καὶ εὐγενικὲ πιστὲ Λαέ, 1600 χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ ὁ γόνος τῆς Καππαδοκίας ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἡ θεολογικὴ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας μας ἀνὰ τοὺς αἰῶνες καὶ Ἀρχιεπίσκοπος ΚΠόλεως, ἀπευθυνόμενος σὲ συνεπισκόπους του, σκιαγραφοῦσε μὲ ἔμφαση καὶ λακωνικότητα τὸ ἔργο καὶ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Ἐπισκόπου στὴν Τοπικὴ Ἐκκλησία ποὺ τοῦ ἔλαχε νὰ διακονῆσει καὶ νὰ ποιμάνει, μὲ τὰ ἐξῆς λόγια:

«Πτερῶσαι ψυχὴν [Εὐαγγελικὸ κάλεσμα],
ἀρπάσαι κόσμου [Ἐκκλησιακὴ πρόσληψη],
δοῦναι Θεῷ [Ἐσχατολογικὴ προσφορά]»,
ποὺ θὰ πεῖ μὲ ἀπλὰ λόγια:
«Νὰ δώσει [ὁ Ἐπίσκοπος] φτερὰ σὲ κάθε ἄνθρωπο
καί, μόλις θὰ μπορεῖ νὰ πετάξει αὐτὸς μὲ τὰ δικά του φτερά,
νὰ τὸν ἀρπάξει ἀπὸ τὸν ἀκοινωνιακὸ κόσμο
καὶ νὰ τὸν προσφέρει στὸν Θεό».

Ἡ ἀπλὴ καὶ λιτὴ αὐτὴ φράση, ἀλλὰ τόσο οὐσιαστικὴ καὶ περιεκτικὴ, συμπυκνώνει ὅλη τὴν πράξη διαποίμανσης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐπισκόπου Της διὰ μέσου τῶν αἰῶνων. Αὐτὸ συνιστᾷ πυξίδα, ὁδοδείκτη καὶ προσανατολισμὸ γιὰ τὴν τρίπτυχὴ ἀποστολὴ τοῦ Ἐπισκόπου ἀπέναντι στὸν λαό του, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ κάλεσμα τῶν ἀνθρώπων μὲ ἐλευθερία, πρόσληψη τῶν ἀνθρώπων μὲ ἀγάπη καὶ προσφορὰ κοινωνίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων στὸν Τριαδικὸ Θεό.

Τὶς βαθμίδες τοῦ ἀρχιερατικοῦ Θρόνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Περιστερίου ἐπίσημα σήμερα, «ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῶ» ἀνερχόμενος καὶ μὲ ἀγωνία..., σὰν ἐκείνη τὴν γνωστὴ ἀγωνία τοῦ «φαγεῖν τὸ Πάσχα»..., ἀναπέμπω «δόξαν τῇ ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι».

Ἰσταμαὶ ἐνώπιον τοῦ Λαοῦ τοῦ Περιστερίου σὲ μιὰ ἐκκίνηση σχέσης, ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας τὴν θέλει ἀγαπητικὴ, τὴν ἐννοεῖ ὡς σχέση γάμου Νυμφίου καὶ Νύμφης, ὡς σχέση ἀμοιβαίας ἀγάπης ἀνάμεσα στὸν Ἐπίσκοπο καὶ τὴν Τοπικὴ του Ἐκκλησία. Τόσο δὲ στενὸς εἶναι ὁ δεσμὸς

αὐτὸς μεταξὺ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τοῦ Λαοῦ τῆς Τοπικῆς τοῦ Ἐκκλησίας, πού αὐτὸς καὶ μόνον ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο αὐτῆς τῆς σχέσης. Γύρω ἀπὸ αὐτὸν τὸν δεσμό τῆς πνευματικῆς πατρότητας καὶ υἱικότητας οἰκοδομεῖται ἡ ζωὴ μας. Πιστεύω ὅτι αὐτὴ ἡ σχέση, ἐμφορούμενη ἀπὸ πνεῦμα ἀμοιβαιότητος, θὰ ἀποτελέσει τὴν ἀπαρχὴ παντὸς ἔργου ἀγαθοῦ καὶ τὸ μυστικὸ κάθε ἐπιτυχίας. Ἡ σχέση αὐτὴ θὰ ἐπιτρέψει ἀκόμη καὶ τὴν ἀλήθεια νὰ ποῦμε καὶ τὸν ἔλεγχον νὰ ποιήσουμε· τὴν ἀκρίβεια νὰ κρατήσουμε καὶ τὴν ἐπιείκεια νὰ προσφέρουμε· τὴν πίστη νὰ τηρήσουμε καὶ τὴν ἀγάπη νὰ αὐξήσουμε. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὄντολογικὴ σχέση εὐχομαι καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἀναπτύξουμε.

Ἡ Ἐκκλησία, καὶ πολὺ περισσότερο ἡ Τοπικὴ Ἐκκλησία, δὲν εἶναι ὑπόθεση ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, τοῦ ἐπισκόπου τῆς, ἀλλὰ εἶναι ὑπόθεση ἑνὸς λαοῦ, εἶναι ὑπόθεση ὅλου τοῦ λαοῦ, κλήρου καὶ λαοῦ!...

Γνωρίζω ἤδη καλά, καὶ εἶναι αὐτὸ σὲ ὅλους γνωστό, ὅτι ἐσεῖς, ὁ λαὸς τοῦ Περιστερίου, εἴσθε λαὸς πρῶτα ἀπ’ ὅλα εὐσεβῆς καὶ φιλόθεος. Εἴσθε λαὸς φίλεργος καὶ πρωτοποριακὸς σὲ κάθε κοινωνικὴ πρωτοβουλία. Εἴσθε οἱ Περιστεριεῖς σὲ ὅλους γνωστοὶ καὶ ἀξιέπαινοι γιὰ τὴν κοινωνικότητά σας καὶ τὴν μεγαλοψυχία σας, πού πηγάζουν ἀπὸ δύσκολες στιγμὲς τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ Γένους μας, ἰδιαίτερα δὲ μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ξεριζωμὸ τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὄχι μόνον δὲν καμφθήκατε μὲ τὴν ἀντιξοότητα καὶ τὴν δυσκολία, ἀλλὰ σταθήκατε δημιουργικὰ ὄρθιοι 100 χρόνια τώρα, ὡς ἄξιος μεγαλομάρτυς Ἑλληνικὸς λαός. Γνωρίζω ἀκόμη πόσο ἔχετε δοκιμασθεῖ στὴν πορεία σας αὐτὴ μέσα σὲ πάμπολλες θεομηνίες καὶ δοκιμασίες, καὶ πόσο ἀνώτεροι ἐξέρχεσθε ἀπ’ ὅλες αὐτὲς τὴν δοκιμασίες.

Γνωρίζοντάς σας ἤδη, θὰ ἤθελα στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ πῶ καὶ ἐγὼ κάτι σύντομο γιὰ ἐμένα, ἀπλῶς γιὰ νὰ γνωρίζετε τὴν δική μου διαδρομὴ μέχρις ἐδῶ καὶ νὰ ἀντιληφθεῖτε, μέσα ἀπὸ φυλαγμένες μνημεις, γιατί τὰ μυστικὰ βήματά μου ἀκολουθοῦν ἀθόρυβα τὰ δικά σας. Κατάγομαι ἀπὸ ἕνα ἄσημο γεωργο-κτηνοτροφικὸ ὄρεσίβιο χωριὸ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας μὲ 50 σπίτια καὶ ἕνα καμπαναριό. Οἱ καταγωγικὲς μου ρίζες προέρχονται ἀπὸ τὴν Ἡπειρο, τὴν ἱστορικὴ Μοσχόπολη καὶ τὴν Φούρκα τῆς Κόνιτσας, γεννήθηκα ὅμως στὴν Μακεδονία, στὸ χωριὸ Νάματα τῆς Ἐπαρχίας Βοίου, τοῦ Δήμου Ἀσκίου τοῦ Ν. Κοζάνης ἀπὸ πατέρα, καί, ἀπὸ μητέρα, ἀρύομαι ἐπιπλέον τὴν καταγωγή ἀπὸ τὸ διπλανὸ καὶ ἀδελφὸ ὄρεσίβιο χωριὸ Βλάστη τῆς προσφυγικῆς Πτολεμαΐδας, (στὴν ὁποία Πτολεμαΐδα συναναστράφηκα μὲ πονεμένο κόσμον ἀπὸ τὸν Πόντον καὶ τὴν Μικρὰ Ἀσία), καὶ τὸν Θεσσαλικὸ Τύρναβο τῆς Λάρισας. Βρέθηκα νὰ σπουδάζω στὴν Θεσσαλονίκη καὶ χειροτονήθηκα κληρικὸς στὴν ἐτέρα προσφυγικὴ πόλη τῆς Μακεδονίας, τὸ Κιλκίς. Μετὰ ἀπὸ ἕναν περίπλου σπουδῶν καὶ ἱερατικῆς διακονίας στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη καὶ στὶς Βαλτικὲς Χῶρες, ἐντάχθηκα στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Καὶ ἔτσι, τὸ 2008 βρέθηκα στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ..., τότε ἦταν πού ὁ Μακαριώτατος μὲ ἀγκάλιασε πατρικά, καί, ἐνῶ μὲ γνώριζε ἐλάχιστα, μὲ περιέβαλε μὲ ἕνα κύμα καθολικῆς ἐμπιστοσύνης – πού μὲ ὠθεῖ νὰ τοῦ πῶ ἕνα υἱικὸ εὐχαριστῶ καὶ ἀπὸ ἐτοῦτο ἐδῶ τὸ βῆμα – καὶ μὲ τὴν ἀγάπη του, ἐντάσσοντάς με στὴν δύναμη τῶν κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἡ ἀπροϋπόθετη συνεργασία μας ἔδωσε τὸ

ἔναυσμα τῆς πρότασής του νὰ ἐκλεγῶ ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸ Συνοδικὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία μὲ ἐξέλεξε ἐπίσης μὲ ἀγάπη Μητροπολίτη Περιστερίου. Θέλω ὅλοι σας νὰ γνωρίζετε ὅτι στὸ Περιστερί, αὐτὸ τὸ ἐλκτικὸ ἄγνωστο μέχρι αὐτὴν τὴν στιγμή γιὰ μένα, ἔρχομαι ἀπροϋπόθετα, μὲ πανσέληνες προσδοκίες, γιὰ νὰ ὑπηρετήσω ἕναν λαό, ὁ ὁποῖος ἀξίζει ἀπύθμενα τὴν ἀγάπη καὶ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ μεταφέρω τὸ μήνυμα ὅτι «τοῦτό ἐστι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμός ἡμῶν».

Ἀναλαμβάνω τὴν ποιμαντικὴ εὐθύνη τῆς Μητροπόλεως τοῦ Περιστερίου σὲ μιὰ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας καλεῖται νὰ ἀντιμετωπίσει καινὲς προκλήσεις πού προέρχονται ἀπὸ ὀλοένα ἐξελισσόμενες ἐπιστημονικὲς ἀνακαλύψεις μέσα στὸν μεταβαλλόμενο κόσμος καὶ ἀπὸ τὰ νέα δεδομένα τῆς ἐποχῆς τῆς Μετανεωτερικότητας, πού προχωρᾷ ἀναπτυσσόμενη πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως. Θὰ ἐργασθοῦμε ὅλοι μαζί ἐνωμένοι, χέρι μὲ χέρι, παραμένοντας καὶ ἐγὼ σὲ αὐτὸ πού ἦταν προσφιλὲς στὸν Χριστό μας· νὰ εἶμαι διάκονος ὄλων σας. Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι γιὰ νὰ διακονεῖ, ὄχι γιὰ νὰ τὸν διακονοῦν. «Οὐκ ἔρχομαι διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι». Ὡς διάκονος, ἀντιλαμβάνομαι πολὺ καλὰ τί σημαίνει ὁ Ἐπίσκοπος νὰ εἶναι πατέρας καὶ ἀδελφός, καὶ ὄχι δεσπότης καὶ ἐξουσιαστής. Πιστεύω δὲ ἀκράδαντα ὅτι καμμία ἐπιτυχία στὴν διαποίμανση τοῦ λαοῦ δὲν εἶναι ἐφικτὴ χωρὶς τὸ μοναδικὸ μέσο καὶ ἐφόδιο, τὸ ὁποῖο λέγεται ἀγάπη τοῦ Ποιμένα πρὸς τὸ Ποίμνιό του. Καὶ αὐτῆς τῆς ποιμαντικῆς ἀγάπης μου στόχος εἶναι ἡ κατὰ Χριστόν αὔξησις καὶ ἡ σὲ ὅλα προκοπὴ πάντων. Ἐξ ἄλλου, «ἡγεμονίς ἐστι τῶν ἀρετῶν τὸ πάντας εὐεργετεῖν». Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ πιστότητα πρὸς τὴν μακροχρόνια ἱστορία καὶ τὶς παραδόσεις μας, τῶν ὁποίων θὰ εἶμαι συνεχιστὴς καὶ πιστὸς διάκονος.

Ἐτούτη τὴν ἰδιαίτερη στιγμή κάνω μόνον μνηεῖα τῶν ἀειμνήστων προκατόχων μου, Ἀλεξάνδρου, Χρυσοστόμου καὶ Κλήμεντος. Τοὺς διαδέχομαι μὲ ἐπίγνωσις τοῦ ἔργου τους, τοῦ ὁποίου καλοῦμαι νὰ γίνω συνεχιστὴς καὶ ταυτόχρονα κρικός, δίκην σκυταλοδρομίας, τῆς ἐνιαίας Ἐκκλησιακῆς ἀλυσίδας, τὴν ὁποία καλούμεθα ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας συνοδικὰ νὰ παραδώσουμε ἀδιάσπαστη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ στὴν Βασιλεία Του. Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ ἔργου τους εἶναι καὶ ἀπαρχὴ τοῦ δικοῦ μας ἔργου. Καὶ αὐτὴν τὴν σκυτάλη μεταβίβασις σήμερα τὴν παραλαμβάνω ἀπὸ τὸν Τοποτηρητὴ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου τοῦ Περιστερίου Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροπόλεως καὶ ἀγαπητὸ σὲ μένα κ. Ἀθηναγόρα, τὸν ὁποῖο θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους ὄλων μας γιὰ τὴν διακονία του σὲ ἕναν ὀρφανὸ κλῆρο, στὸν ὁποῖο στάθηκε πατέρας καὶ ἀδελφός, καὶ στὸ σωτηριολογικὸ ἔργο τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ γιὰ τὴν πρόφροναν καὶ φιλάδελφον προσλαλιά του. Κατὰ δὲ τὴν εὐσημο ἐτούτη ἡμέρα τῆς Ἐνθρονίσεώς μου, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι θὰ συνεχίσω τὸ μέχρι τοῦδε ἔργο τῆς Ἱεραρχίας Μητροπόλεως, ἐστιάζοντας τὴν προσοχή μου σὲ αὐτὰ τὰ πεδία πού εἶναι ὑψίστης προτεραιότητος σὲ σχέση μὲ ὅ,τι ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸν ἄνθρωπον καὶ μὲ τὴν διπλὴ ἐνότητα τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καὶ τῆς Τοπικῆς μας κοινωνίας τοῦ Περιστερίου. Στὴν δική μας ἱστορία, τὰ μεγάλα ἔργα ἔγιναν ταυτόχρονα μὲ ἐνότητα καὶ συνεργασία. Αὐτὸ ἐνστερνίζομαι καὶ αὐτὸ ὀραματίζομαι.

Ἡ πρόσφατη πανδημία λίγο μᾶς σκόρπισε... Καὶ γι' αὐτό, τὸ χάσμα ποὺ προκάλεσε αὐτή, ἐλάτε νὰ τὸ γεμίσομε μὲ ἐνότητα τῆς κοινωνίας τῶν προσώπων!...

Στὴν προοπτικὴ αὐτή, συστρατεύομαι μὲ τοὺς συλλειτουργοὺς μου συγκυρηναίους, Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Περιστερίου, ἔχοντας πολλὴ ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀδελφούς μου Κληρικούς, ποὺ ὁ Θεὸς μοῦ ἐνεπιστεύθη νὰ ἔχω. Ἐκτιμῶ τὸν ζῆλο ὄλων ἀνεξαιρέτως. Γνωρίζω τὰ προβλήματα. Θεωρῶ ὅμως βέβαιη καὶ δεδομένη τὴν πρόθυμη καὶ ἀμέριστη συμπαράσταση ὄλων, γιὰ πληρέστερη κοινὴ διακονία τοῦ λαοῦ τῆς Μητροπόλεώς μας καί, κοινωνικά, τῆς Τοπικῆς μας κοινωνίας τοῦ Περιστερίου. Ὁ Χριστός, πατέρες καὶ ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ προσφιλεῖς συναντιλήπτορες, διασταυρῶνει ἔγχρονα ἀπὸ σήμερα τοὺς δρόμους μας σὲ μιὰ πορεία διακονίας στὸ ἐξῆς κοινὴ καὶ ἀδιαχώριστη. Τὸ αἴτημά μου εἰδικὰ γιὰ ἐσᾶς, συνοδοιπόροι μου, θὰ εἶναι χριστό· «Θεὸ καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὧσιν ἐν». Τὸ ὄραμα αὐτὸ θὰ διατρέχει στὸ ἐξῆς τὴν συνεργασία μας καὶ τὴν κοινὴ μας πορεία διακονίας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ ἀναφωνήσω καὶ ἐγὼ μιὰ ἐσχατολογικὴ ἡμέρα· «Κύριε, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὐὲ δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο. [...]. Ἐγὼ δέδωκα αὐτοῖς τὸν λόγον σου»... Σὲ αὐτὴν τὴν προοπτικὴ σᾶς καλῶ ἐν σώματι νὰ πορευθοῦμε ἀντάμα!..., γιὰ νὰ εἶναι ὁ κληρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, ὁ γλυκὺς παρηγορητὴς καὶ ὁ φωτεινὸς ὁδηγὸς τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἐντιμότετοι Ἄρχοντες τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης τοῦ Δήμου Περιστερίου, σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους ἀνεξαιρέτως γιὰ τὴν θερμὴ ὑποδοχὴ ποὺ μοῦ ἐπιφυλάξατε. Φανερῶνει τὴν θερμὴ τῆς καρδιάς σας καὶ τὴν ἐκτίμησή σας γιὰ τὴν Μάνα Ἐκκλησία. Γνωρίζουμε ὅτι οἱ ρόλοι μας εἶναι σαφῶς διακριτοί, ἀλλὰ ταυτόχρονα εἶναι καὶ κοινοὶ στὴν ὑψιστὴ διακονία τοῦ λαοῦ καὶ τόπου, ὅπου αὐτὸς κεῖται. Στὸ πρόσωπό μου θὰ συναντήσετε αὐτὸν ποὺ πιστεύει στὸν διάλογο, ὡς τῆς ἀνεξίτητης καὶ ἀπαράλειπτης μεσόδμης τῆς ἀλήθειας, ἕναν διάλογο βασισμένο στὴν χαλκηδόνια διαλεκτικὴ σχέση ἐλευθερίας καὶ ἀγάπης. Σᾶς ἀπλώνω τὸ χέρι..., ὄχι μόνον γιὰ νὰ σᾶς μεταφέρω τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ σᾶς δηλώσω πλήρη διάθεση συνεργασίας, στὴν προοπτικὴ τοῦ νὰ διακονήσομε ἀντάμα ὅ,τι πολυτιμότερο ὑπάρχει ἐπάνω στὴν γῆ, τὴν κορωνίδα τῆς Δημιουργίας, τὸν ἄνθρωπο, ποὺ πρῶτος ὁ Θεὸς τὸν ἀγάπησε καὶ προσέφερε ἐπάνω στὸν Σταυρὸ τὸ ἄλικο αἷμα Του γιὰ τὴν πρόσληψη καὶ σωτηρία του.

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, δεχθεῖτε τὴν εὐγνωμοσύνη μου καὶ τὴν εὐχαριστίαν μου γιὰ τὴν παρουσία σας καὶ τὴν συμπροσευχὴ σας. Ἰδιαιτέρως δὲ εὐχαριστῶ τὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν ἀμέριστη ἐμπιστοσύνη στὸ πρόσωπό μου. Εὐχηθεῖτε στὸν Κύριο νὰ μὲ ἀναδείξει ἀντάξιο τῶν προσδοκιῶν σας ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ λογικοῦ μου Ποιμνίου.

Μακαριώτατε, μὲ τὴν φωνή Σας καὶ μὲ τὴν ἐκπεφρασμένη, ὡς ὁ οἰκεῖος ἐπίσκοπός μου, πρότασή Σας γιὰ τὴν ἐκλογή καὶ τὴν χειροτονία μου, μὲ τὴν προτροπὴ Σας, ποὺ λέγει· «ὑπαγε σήμερον ἐργάζου ἐν τῷ Ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου», Σᾶς ἀπαντῶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ ὅτι «τὸ

ἔργον, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω, ἤρχισα». Προσβλέπω στίς προσευχές Σας καὶ στήν οὐσιαστική Σας συμπαράσταση. Κείμενος στὸ Λεκανοπέδιο τῆς Ἀττικῆς, θὰ παραμένω ἐκ τοῦ σύνεγγυς συνοδοιπορῶν σὲ Ἑσᾶς καὶ στήν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας μας, δηλώνοντας ὀλοκληρωτική ἀφιέρωση στήν ποιμαντική διακονία τοῦ Ποιμνίου μου, τὸν ἐκλεκτὸ καὶ εὐγενῆ λαὸ τοῦ Περιστερίου, διότι τοιοῦτός μοι ἐκκληρώθη Κληρὸς ἱερός. Γιὰ δὲ τὴν ἐμπεισιστευμένη σὲ ἐμένα Μητρόπολη θὰ ἐργασθῶ νὰ ἀποβεῖ αὐτὴ ἀληθινή, σιωπηρὴ καὶ ἀποδοτικὴ κυψέλη φιλανθρωπίας, κοινωνικῆς ἐνεργητικότητας καὶ κάθε ἄλλου γόνιμου ἔργου ἐνότητας καὶ συνοχῆς τῆς κοινωνίας.

Εὐλογημένοι νὰ εἴσθε ἀπὸ τὸν Κύριο πάντες οἱ παρόντες καὶ οἱ ἐκ τοῦ μακρὰν προσευχόμενοι γιὰ τὴν ἀναδυόμενη ἐπισκοπικὴ μου πορεία. Ὅσοι δὲ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μετακινηθεῖτε καὶ νὰ μὲ στηρίζετε ἐτούτῃ τὴν ἰδιαίτερη ὥρα, κατὰ σάρκα συγγενεῖς, ἀδέλφια καὶ φίλοι, ὅλοι ἀγαπητοί, δεχθεῖτε τὴν βαθεῖά μου ἀγάπη καὶ εὐχαριστία. Μὲ βαθύτατη συγκίνηση ἀναμιμνήσκομαι τὸν ἀείμνηστο πατέρα μου, τὴν ἀγαλλομένη μνήμη τοῦ ὁποίου εὐγνωμονῶ, ὡς καὶ τὴν προσφιλεῖ μητέρα μου, γιὰ ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκοπίασαν.

Καὶ τώρα ὁ λόγος διευρυμένος ἀπευθύνεται «εἰς τὸ κοινόν», ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀποκαλεῖ μία Τοπικὴ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα τῆς Τοπικῆς κοινωνίας, πρὸς ἑσᾶς ὅλους, τὸν λαὸ τὸν ἅπαντα, ποὺ ὁ Θεὸς τόσο ἀγάπησε καὶ ἀγαπᾷ.

Σὲ αὐτὸ τὸ κοινὸ μας ξεκίνημα, ἴσταμαι ἐνώπιόν σας, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ποὺ κεῖται σὲ ἐτοῦτον τὸν εὐλογημένο καὶ ποτισμένο μὲ ἰδρώτα τόπο τοῦ Περιστερίου, καὶ θέλω ἀπὸ τὰ μύχια τῆς καρδιάς μου νὰ σᾶς ζητήσω μία μοναδικὴ καὶ ἀκριβῆ χάρη. Νὰ ζητήσω ὅ,τι πιὸ ἀκριβὸ ἔχετε!... Καὶ ποῖο εἶναι αὐτό; Ὅχι τὸ ἀκριβώτερο μὲ τὰ μέτρα «τοῦ κόσμου τούτου», σπίτια, αὐτοκίνητα, κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσία. Τίποτε ἀπὸ αὐτά! Ἐγὼ ζητᾶω κάτι ἀκόμη πιὸ ἀκριβὸ καὶ πολὺτιμο, κάτι ἀποκλειστικὸ καὶ μοναδικό: «Οὐ ζητῶ τὰ ὑμῶν, ἀλλ' ὑμᾶς»· δὲν ζητῶ τὰ πράγματά σας, ἀλλὰ ἑσᾶς! Θέλω νὰ μοῦ δώσετε τὴν καρδιά σας, νὰ τὴν προσφέρω στὸν Θεό!... Γι' αὐτὸν τὸν μοναδικὸ λόγο ἦρθα ἐδῶ, γι' αὐτὸν τὸν λόγο μὲ ἔθεσε ἡ Ἐκκλησία ἐδῶ ποιμένα σας, γιὰ νὰ συλλέξω ἐλεύθερα καὶ ἀβίαστα τὶς καρδιές ὄλων σας σὲ μία ἐνότητα καὶ σὲ μία κοινότητα καρδιάς, καὶ νὰ προσφερθεῖ αὐτὴ στὸν Τριαδικὸ Θεὸ μας, γενόμενη μία Ποίμνη, ἓνα Ἐκκλησιακὸ Σῶμα ἀδιάσπαστο καὶ ἀχώριστο, ἓνα Σῶμα Χριστοῦ. Καὶ θέλω νὰ γνωρίζετε μιὰ γιὰ πάντα ὅτι ὁ ἐπίσκοπός σας εἶναι μιὰ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ γιὰ ΟΛΟΥΣ ΣΑΣ, ὅπως εἶναι ἡ μάνα κλωσσαριά, ποὺ ἔχει καὶ κίτρινα, καὶ κόκκινα, καὶ μαῦρα, καὶ ἄσπρα κλωσσόπουλα κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες της...

Υπάρχουν ὑπαρξιακὲς ποιότητες ποὺ ἀποτελοῦν προϋπόθεση, γιὰ νὰ ἀνοίξει κάποιος ἕναν δρόμο. Τὸ «νὰ μοῦ δώσετε τὴν καρδιά σας νὰ τὴν προσφέρω στὸν Θεό» εἶναι τὸ μόνο ποὺ ἀποτελεῖ γιὰ μένα καὶ γιὰ ἐμᾶς προϋπόθεση, γιὰ νὰ βαδίσουμε μαζί τὸν ἴδιο δρόμο «συν-οδικά», καρδιακὰ καὶ ἀγαπητικά. Καὶ αὐτὸ γιὰτὶ ὁ τρόπος ὑπαρξης τοῦ Θεοῦ εἶναι βαθιὰ ἐρωτικός, εἶναι ἀγαπητικὴ κοινωνία Προσώπων, ἀγαπάει τόσο πολὺ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ θέλει νὰ κατακτηθεῖ καὶ ὄχι νὰ κατακτήσει, θέλει νὰ διακονήσει καὶ ὄχι νὰ ἐξουσιάσει. Θέλει νὰ μᾶς σώσει, ὄχι γιὰ νὰ ἀγαπηθεῖ, ἀλλὰ γιὰτὶ μᾶς ἀγαπάει... Μονάχα ἓνα γεγονός, ἴσως, Τὸν

πληγώνει..., πού χρειάστηκε ένας Σταυρός, για να δοῦνε οἱ ἄνθρωποι τὴν χωρὶς ὄρια ἀγάπη Του. Γι' αὐτὸ συμφωνῶ μὲ ἐκεῖνον τὸν σοφὸ (Balthasar) πού εἶπε ὅτι «οἱ ἐρωτευμένοι εἶναι οἱ πλέον κατάλληλοι νὰ μιλήσουν γιὰ τὸν Θεό»... Αὐτὸ ἐννοοῦσε καὶ ὁ σημερινὸς ἐορτάζων ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, αὐτὸς πού πρόσφερε ἀγαπητικὰ τὴν καρδιά του στὸν Θεό, ὅταν ἔλεγε κάτι πού συνιστᾷ τὴν προοπτικὴ τῆς θέωσης: «Εγὼ δὲν θέλω ὁ θάνατος νὰ καθορίσει τὴν σχέση μου μὲ τὸν Θεό· θέλω ἄμεση κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ ἐδῶ καὶ τώρα»!... Αὐτὴν τὴν κοινωνία τὴν πέτυχε ὁ ἅγιος Γρηγόριος, προσφέροντας ὁ ἴδιος τὴν καρδιά του στὸν Θεό... «Τούτου χάριν κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξ οὔ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται, ἵνα δώῃ ὑμῖν κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον, κατοικῆσαι τὸν Χριστὸν διὰ τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐν ἀγάπῃ ἐρριζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι, ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις τί τὸ πλάτος καὶ μῆκος καὶ βάθος καὶ ὕψος, γινῶναι τε τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πληρωθῆτε εἰς πᾶν πλήρωμα τοῦ Θεοῦ».

Ἄφησα γιὰ τὸ τέλος ἓνα ἐγερτήριο κάλεσμα· ἓνα ἐγερτήριο σάλπισμα γιὰ τὸ Περιστέρι, γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν κόσμον ὀλόκληρο, ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ, παραλλάσσοντάς το λίγο ἐδῶ, ἓνας ποιητὴς μας, ὁ Ἄγγελος Σικελιανός: Ἐμπρός· βοηθᾶτε νὰ σηκώσουμε τὸν Ἥλιο πάνω ἀπὸ τὸ Περιστέρι· «Ὅμπρός· βοηθᾶτε νὰ σηκώσουμε τὸν Ἥλιο πάνω ἀπ' τὴν Ἑλλάδα· ὀμπρός, βοηθᾶτε νὰ σηκώσουμε τὸν Ἥλιο πάνω ἀπὸ τὶς γειτονιὲς τοῦ κόσμου»!... Τὸν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης... τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Βασιλείας, καθὼς τὸ μικρὸ φύραμα «ὄλον τὸ φύραμα ζυμοῖ», γιὰ νὰ εἶμαστε, ὅπως ἀπευθύνει κάλεσμα ὁ Ἀπόστολος καὶ Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν Παῦλος, «τὸ νέον φύραμα»..., σὲ μιὰ ἐποχὴ Μετανεωτερικότητας καὶ ἐνὸς ἀναδυόμενου ἀποχριστιανισμοῦ... «Ὅμπρός, λοιπόν, οἱ δημιουργοί! Τὴν ἀχθοφόρα ὀρμὴ Σας συλῶστε μὲ κεφάλια καὶ μὲ πόδια, μὴ βουλιάξει ὁ Ἥλιος!»... Θὰ ἔλεγα μὲ ἄλλα λόγια, ἀδέλφια μου πεφιλημένα καὶ γιὰ πάντα ἀγαπημένα, νὰ σώσουμε τὸν Θεὸ ἐπὶ γῆς· καὶ ὅταν σώσουμε τὸν Θεό, τότε καὶ Ἐκεῖνος θὰ μᾶς σώσει!..., διότι «χωρὶς αὐτοῦ» τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ...

Τέλος, ἀπευθύνω πρὸς ὅλους Σας ἓνα μύχιο, τόσο καρδιακὸ ὅσο καὶ ἀδελφικὸ αἴτημα ἀγάπης καὶ Σᾶς ζητῶ νὰ παρακολουθεῖτε καὶ νὰ συντροφεύετε μὲ τὴν προσευχὴ Σας τὴν πορεία μου καὶ τὴν ἐπισκοπικὴ μου διακονία μὲ τέσσερις μόνον λέξεις: «Χριστέ, βοήθει Ἐπισκόπῳ Γρηγορίῳ».

Μακαριώτατε, εὐχηθεῖτε γιὰ ἐμᾶς ἐδῶ στὸ Περιστέρι· «Ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Γένοιτο.